

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: I Sommerferien

Citation: Ploug, Carl: "I Sommerferien", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 116.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid66378/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

For Verden er det gule Stambogsblade
Med bleget Skrift, af tarvelig Værdi;
For Eder tro de jeg de Mening ha'de,
Thi fælles Minder dølgø sig deri.

Saa tag dem hen! — Til Eder jeg dem vier,
Og dermed gjør jeg ikkun Ret og Skjel;
I har en Part i disse Melodier,
En fuldt saa stor, som den, jeg ejer selv;
Thi for min Musa var jert Venskab Ammen,
I kjæled for den Spæde, naar hun frøs,
I dele billig Æren eller Skammen,
Fordi hun blev en vild, uvoren Tøs.

I Sommerferien.

Sold, mine Drengø, hvordan gaar Kommersen?
Har I endevendt jert alvorlige Hjem?
Loved Papa at udfri Jer af Persen?
Loved I til Gjengjæld at læse for fem?
Strækker I Jer i det nyslagne Hø,
Tyggende Drøv paa forgjømte Noveller,
Køler jer Ild i den gyngende Sø,
Eller i Grog paa en Kjælder?

Tylder I Nyheder fra Hovedstaden
I Familiecirklernes graadige Gab?
Gaar I om Dagen med Bluser paa Gaden,
Og i Aftenskurvingen hver med et Skab?
Skarer I løs paa en Hamborger-Skotsk
I Sommernat under „Bøgenes“ Kroner?
Lærer I Tøserne paa „Jacototsk“
Kjærligheds Konjugationer?

Syndige Børn! I kan sværme og jage,
Jeg, som tidt har bredt mig paa Mesterens Plads,
Knap tør min fattige Moster bedrage
For en stakkels Mark til et eneste Glas;
Sidder i Cellen med Haand under Kind,
Flau som en Fugl, der er skudt under Vingen,
Medens mit Suk udi Aftenens Vind
Flagrer, bemærket af Ingen.

Thi jeg maa plukke i Ciceros Laser,
Tærskes paa en kjedelig, lang Kommentar,
Spæge min Aand med opstyltede Fraser,
For engang at blive lidt mer end en Nar.
Vist er det Ret, der er Mening deri,
At som I Andre jeg Noget maa lære;
Men, kjære Venner! den Filologi
Er sejj og trøsket at tære.

O, gid de flygtede Sønne tilbage
Kom med hver en fristende Stund, jeg har tabt,
Saa skulde nok min Erfaring det magt,
Saa jeg havde Lov nu at leve paa Kraft;
Men jeg har offret min fejreste Vaar
Altfor galant paa Horaernes Alter;
Rig kun paa rustede Minder jeg staar
Nu som en utro Forvalter.

O, gid min Aand, som den smidige Ranke,
Vaudt om Troens Stamme sig, ydmyg og reu!
O, gid som Duen min flyvende Tanke
Hjem mig bragte Haabets oplivende Gren!
Nu er den Maagen, som Nætter og Dag
Flakker omkring paa de stormrørte Bølger,
Synger en varslende Sang fra et Vrag,
Eller en Flynder forfølger.

O, gid jeg ejed de persiske Skatte,
Blot for ret at svælge i Livslyst et Døgn,
Blot for, af Nydelse mættet, at fatte,
At den Riges Held er en glimrende Løgn!
Thi, skjønt det Maln jeg foragter, hvis Savn
Tynger til Jord mine kæmpende Vinger,
Dem jeg misunder, hvis Værd og hvis Gavn
Guldet alene betinger.

O, gid jeg ejed et smilende Øje,
I hvis dunkle Ramme jeg fandt mit Portræt!
Ejed en Barm, ved hvis bølgende Høje,
Glemmende min Kummer, jeg aandede let!
Ejed en Røst, hvis melodiske Fald
Styred min Attraas løs drivende Planke!
Ejed et elskende Hjerte, som halv
Delte min lønlige Tanke!

O, gid jeg ejed en græstækket Bolig
Hist i Hjemmets Dal bag Syringernes Flor,
Hvor min urolige Higen sov rolig,
Mens den brudte Larve opløstes til Jord!
Lykken kan bygge sit skinnende Slot,
Men som en Boble af Skum maa det briste;
Solon har Ret: Ikkun den har det godt,
Som gik tilsengs i sin Kiste.

Sold, mine Dreng, og tuml Jer kun trøstig!
Luk jert Øre til for min traurige Sang!
Tidt var jeg sorgfuld, og tidt var jeg lystig;
Er jeg det ej nu, vel jeg bli'r det engang.
Fryd Jer ved Livet, thi Livet er smukt!
Nyd det, imens I har Foraar og Sommer!
Blomsterne falme, den glødende Frugt
Falder, naar Vinteren kommer.

Indbydelse.

Gudsfred, Hr. Doktor, i din Residens!
Vi komme — tres in uno — for at bringe
Dig Hilsen fra den lystige Regens,
Og komme, tænk engang, paa Vers, der klinge
Vel ej som dine melodist og smukt,
Nej! men som svaje ud og ind i Bugt,
Lig en Nyboders Ulk en Lønningsaften.
Og det, Farhil, det kommer af, at vi
Fj fik i Fadder gave Kraften,
Der hører til at skabe Poesi,
Med andre Ord, Geni.
Derfor, naar vi engang skal skrive Noget,
Vi, bomrende mod Form, Ide og Sproget,
Haandtere Plektret næsten som en Brix,
Saa Digtet bliver harlekinisk broget,
Ja, stundom med Fortiset af Tendensen,
Endogsaa ganske snakket hen i Taaget,
Og gjælder altsaa som Valuta Nix.
Vi er da, om ej rent Poet-Filister,
Kun i det Højeste Gratister,
Hvor Du alt længe har havt Plads som fix,
Paa Kong Apollos Gaard, Parnas-Regensen.